

результатів неформального навчання; здійснення фінансування окремих програм навчання та підготовки кадрів.

Досвід країн Європи показує, що практика впровадження галузевих кваліфікаційних рад є дуже ефективною, вона дозволяє максимально наблизити підготовку кадрів до вимог ринку праці, забезпечують скорочення рівня безробіття, дозволяє підприємствам розвиватися більш сталими темпами. В Україні сьогодні уже існує певна практика організації галузевих рад (в металургії), але це є поодиноким випадком. В наявних умовах актуальним для України є створення цілої системи галузевих та міжгалузевих рад в сфері кваліфікацій, в цьому випадку в короткостроковому періоді необхідно: ініціювати створення робочої групи щодо забезпечення організації галузевих кваліфікаційних рад, визначення кола їх обов'язків, типу функціонування, рівнів відповідальності та органів, що входитимуть до його складу; створити національне агентство з розробки кваліфікацій, який виконував би функції координації злагодженої роботи усіх галузевих рад; ініціювати створення галузевих рад з наданням функцій управління відповідним галузевим об'єднанням роботодавців; опрацювати законодавчо встановлені вимоги до розробки процедури затвердження професійних стандартів в Україні; передбачити створення на базі галузевих рад, кваліфікаційних рад з питань визнання результатів неформального навчання.

Література:

1. Анализ существующих структур социального партнерства в сфере профессионального образования и обучения/ [Электронный ресурс] - [http://www.etf.europa.eu/eventsmgmt.nsf/\(getAttachment\)/26D293E73F36A7CAC1257D74004CDEEF/\\$File/BLR_SSC_RU.pdf](http://www.etf.europa.eu/eventsmgmt.nsf/(getAttachment)/26D293E73F36A7CAC1257D74004CDEEF/$File/BLR_SSC_RU.pdf).

2. Лаборатория Восточной Европы по Отраслевым квалификационным советам / [Электронный ресурс] - http://fedmet.org/files/Sector%20Skills%20Council/World%20Experiance/Conclusions%20SSCs%20Chisinau%20September%202013_RU.pdf.

Галина ЛЕЩУК

*Прикарпатський інститут ім. М. Грушевського
Міжрегіональної академії управління персоналом*

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ КЛІМАТ РЕГІОНУ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ФАКТОРИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

В сучасних фінансово-економічних умовах інвестиційний клімат регіону є визначальним критерієм соціально-економічного розвитку економіки, оскільки сприятливі умови інвестиційного клімату сприяють вирішенню соціальних проблем, підвищенню рівня зайнятості населення, впровадженню інноваційних проектів, покращенні економічних темпів розвитку тощо. Узагальнено вітчизняні науковці інтерпретують інвестиційний клімат як сукупність політичних, правових, організаційних, соціокультурних, економічних та соціальних умов, що забезпечують і сприяють інвестиційній діяльності вітчизняних та іноземних інвесторів в певну господарську систему (економіку країни, регіону, корпорації).

Зокрема, Демидов О.А. інвестиційний клімат регіону визначає як сукупність його об'єктивних і суб'єктивних характеристик, що впливають на результати інвестиційної діяльності й визначальне положення регіону в системі координат його інвестиційного простору [1, с. 7].

Слід відмітити, що структурні трансформації економіки країни загалом та регіонів зокрема не в повній мірі сприяють формуванню позитивного інвестиційного клімату регіонів, що відповідно пов'язано із впливом численної кількості негативних факторів мікро- та макросередовищ.

При цьому, поліпшення інвестиційного клімату пов'язується передусім з удосконаленням загального (податкового, земельного, корпоративного, митного) та спеціального законодавства, а також із фінансовим забезпеченням стратегічних

інвестиційних проектів, проведенням податкової, грошово-кредитної, амортизаційної та інноваційної політики [2, с. 8].

Ключовим вектором у підвищенні ефективності функціонування та розвитку інвестиційного клімату регіонів є діяльність державних інститутів. Професор Гриценко Л. Л. зазначає, що найчастіше роль і місце держави в інвестиційному розвитку економіки розглядають з позиції: регулятора; інвестора; пасивного суб'єкта, який взагалі не має здійснювати вплив або опосередковано впливати на інвестиційні процеси в економіці; одночасно як інституту інвестиційного ринку та як суб'єкта регулювання відтворювальних процесів [3, с.8]. Відтак, саме комплексне реалізування державними інститутами наведених позицій сприятиме покращенню інвестиційного клімату регіонів.

Таким чином, для підвищення ефективності функціонування інвестиційного клімату, а також покращення державного управління доцільно звернути увагу на наступні аспекти: взаємної відповідальності інвесторів і держави; дотримання основних прав і свобод інвесторів; юридичної відповідальності інвесторів за порушення вимог вітчизняного та міжнародного законодавства; послідовної децентралізації інвестиційного процесу та розширення змішаного фінансування інвестиційних проектів; залучення іноземних інвестицій переважно для реалізації державних пріоритетних програм; вдосконалення законодавства про інвестиційну діяльність; забезпечення сприятливого інвестиційного клімату у межах проголошених пріоритетів соціально-економічного розвитку регіонів; імплементація регіональних планів підвищення інвестиційної привабливості регіонів з урахуванням особливостей їх поточних рейтингів інвестиційної привабливості; розширення спектру заходів конкурентної політики; лібералізація зовнішньої торгівлі та руху іноземного капіталу; модернізація митної і транспортної політики; подальший розвиток можливостей фінансового сектору; введення пільгового оподаткування; подальша лібералізація та дерегулювання підприємницької діяльності; створення системи партнерської взаємодії органів влади та бізнесу; зниження політичних ризиків; підвищення рівня інформованості потенційних інвесторів щодо ринкової кон'юнктури регіонів; концентрації наявних ресурсів у пріоритетних галузях регіонів з наступною їхньою трансформацією в інвестиції; поширення довготермінового кредитування; забезпеченню прозорості прийняття інвестиційних проектів у сфері місцевого виробництва, сервісу, нерухомості й сільського господарства; створенню системи стимулів, спрямованих на залучення інвестицій, які включають консультування, спрощення процедур реєстрації та ліцензування, фінансова підтримка; поліпшення ділового клімату регіонів тощо.

Література:

1. Демидов О.А. Науково-практичні основи формування сприятливого інвестиційного клімату регіону : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.05 : / О.А. Демодов; Чернігівський державний технологічний ун-т МОН України, Чернігів, 2009. – 16 с.
2. Гуменна К. Р. Державне управління інвестиційними процесами на регіональному рівні : автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03 : / К.Р. Гуменна; Мукачівський державний ун-т. – Мукачево, 2015. – 22 с.
3. Гриценко Л. Л. Розвиток інвестиційної політики на засадах взаємодії держави та бізнесу: методологія і практика : автореф. дис. ... д-ра екон. наук : 08.00.03 / Л.Л. Гриценко; Державний вищий навчальний заклад "Українська академія банківської справи Національного банку України", Суми, 2013. – 42 с.

Інна МОСКАЛЮК

Тернопільський національний економічний університет

МАЛИЙ БІЗНЕС В УКРАЇНІ: ЙОГО СТАН, ПРОБЛЕМИ ТА МЕТОДИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Підприємницька діяльність може здійснюватися в різних масштабах, а тому підприємництво можна розподілити на мале, середнє та велике [1]. Світовий досвід господарювання свідчить, що мале, середнє та велике підприємництво не взаємовиключають, а доповнюють одне одного. Проте, прогресивною силою економіки, в